

CĂRȚILE ◦ ARVEN

“UN DEBUT NĂUCITOR!”
REVISTA DE SUSPANS

EXORCIZAT

© 2014 Radu Găvan
© 2014 Cărțile Arven

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GĂVAN, RADU
Exorcizat / Radu Găvan. - București : Herg Benet, 2014
ISBN 978-606-8530-57-4

821.135.1-31

Tipărit în România

Radu Găvan
Exorcizat

FRAGMENT CARTE

CĂRȚILE • ARVEN

un imprint

HERG BENET
PUBLISHERS

2014

„ Camerele de tortură sunt în noi.”
(Rawi Hage, *Jocul lui De Niro*)

„There's a devil waiting outside your door
And he's weak with evil and broken by the world
And he's shouting your name and asking for more
There's a devil waiting outside your door”
(Metallica, *Loverman*)

1. SINGUR

E curios cum revin iar și iar anumite amintiri. Odată ce ți-a intrat un lucru în cap, devine practic imposibil să îl mai scoți de acolo, poate îl îngropi o vreme, apoi, când te aștepți mai puțin, îl întrezărești rânjind iar la tine.

Ca ieri îl văd pe taică-miu cum stătea în picioare în fața canapelei extensibile pe care o cărasem cu greu de la colegul ăla al lui până în noua mea casă. Mă rog, *casă* e un termen cam pompos, ținând cont de faptul că e doar o garsonieră, dar până la urmă importanța unui lucru este doar un punct de vedere, drept urmare, cu sau fără voia dumneavoastră, am să îi spun casă. Tata nu se uită la mine când îmi spune – *Ei, cam asta e. Atât. Nu știu ce să-i răspund, nu sunt priceput la despărțiri și prăpastia emoțională dintre noi îmi pare de netrecut. Aș vrea să îl iau în brațe, să îl îmbrățișez și să îi spun – Te iubesc, tata, nu mă părăsiți, te rog! Nu vreau să rămân singur, fără voi.*” Dar nu o fac, doar zâmbesc forțat.

— Da, tata, bine... și ce faci acum?

— Ce să fac, mă duc acasă la maică-ta.

Și apoi tace. Nu avem ce să ne mai spunem. Dau din cap și el privește spre ușă, apoi își întoarce privirea spre mine, parcă vrea să mai zică ceva, dar

renunță. Stau la parter, așa că într-un minut ne despărțim muți în fața blocului și sunt înapoi în casă, tolănit pe canapea, privind spre pereții străini și albi ca de spital, crăpați și indiferenți. Ar prinde bine un portocaliu vesel să mă mai scoată din amorțeală, dar din păcate nu îmi găsesc bidineaua magică, așa că închid ochii și încerc să mă duc într-un loc mai bun, undeva unde să nu fiu singur și lumea din jur să fie interesată de mine sau cel puțin să se simtă bine în compania mea și să arate asta.

Peste cinci minute mă trezesc privind țintă spre tavan, cu mâinile strânse sub cap.

E sâmbătă, prima zi de când locuiesc singur. Credeam că va fi altfel, mai vesel, mai optimist, că mă voi simți eliberat într-un fel. Dar nu e așa, e doar singurătate.

Peste câteva ore nu mai am stare, simt că mă sufoc, pereții se strâng și mă apasă. Nu mai suport. Îmi trag un tricou și niște pantaloni obosiți pe mine și mă duc spre mall.

În câteva minute sunt înăuntru și casc gura în stânga și în dreapta. Am mai fost doar o dată aici și atunci ne grăbeam să intrăm la un film, așa că nu prea am avut timp de admirat vitrine și privit la lume. Acum că e sâmbătă seara și lumea bună a ieșit ca pe promenadă, un spectacol pestriț mi se înfățișează privirilor – dame cu vârsta imposibil de identificat sub stratul gros de machiaj se agață rânjind grotesc de brațul păros al masculilor înlănțuiți în aur, cu ochelari de soare șic trași peste părul vopsit roșcat sau brunet, tigănuși și tărănuși îmbrăcați în haine de firma contrafăcute se hlizesc în gura mare

unii la ceilalți și la toate fetele care trec pe lângă ei, domnișoare frumoase sau urâte sau pur și simplu obișnuite, dar având în comun aceeași expresie tâmpă de autosuficiență întipărită pe chipurile fardate în exces. Pachete de mușchi în tricouri lucioase, silicoane îndesate în bluze de satin strânse pe corp, funduri bombate, buze țuguiate și burți balonate. Formă fără fond și atât.

Simt că mi se face greață și mă retrag spre o toaletă. Îmi sprijin palmele pe blatul de granit și respir adânc, privindu-mă în oglinda uriașă de deasupra chiuvetei. Ce caut aici? Sunt slab și jigărit, cu un tricou alb, chinezesc, ponosit pe mine. Nu am mușchii conturați, nu am burtă, nu scrie nimic în italiană pe tricoul meu, port ochelari, nu lentile de contact, am un început de chelie și freză de Eminescu, frunte înaltă și păr rar și lung, dat pe spate. Nu știu să mă hlizesc, nici nu am curajul să o fac. Privirea mea trădează neîncredere și alura cocoșată nu ajută. Dau drumul la apa rece și mă clătesc îndelung pe față. Îmi întind brațele spre uscător și aerul cald îmi mângâie palmele și obraji.

Mă simt mai liniștit.

Afară e aceeași vânzoleală, dar parcă nu mă mai înghite ca la început. Urc cu scara rulantă la etaj, unde zeci de magazine mă așteaptă să le admir. Sunt prost îmbrăcat, așa că nu intru în niciunul, îmi e rușine de privirea vânzătoarelor, mai urc un etaj până în zona restaurantelor și a fast food-urilor. Arome amestecate mă întâmpină îmbietoare și simt cum îmi dansează mațele. Îmi iau cel mai ieftin burger și îl înfulec singur la o masă. Peste drum se vede

cinematograful. Am mai fost o dată aici, dar nu mai țin minte mare lucru, și în plus am văzut un film căruia îi cunoșteam sfârșitul, așa că nu a fost chiar cum ar fi trebuit să fie. Mă așez la coadă la bilete și aleg un film de dragoste. Îmi cumpăr și o pungă de floricele și un suc. Lumea își ia un fel de cartofi, chips, cu un sos roșu sau galben. Aflu că se numesc nachos și îmi comand o porție mică. Mă strecor spre ultimul rând al sălii, pe mijloc, așa cum îmi place, cât mai în spate, ferit oarecum de ceilalți.

Alegerea unui film romantic nu se dovedește a fi cea mai fericită, sensibilitatea imaginilor fiind înăbușită brutal de comentariile idiotilor din sală, de vitele care înfulecă popcorn și sorb cola de parcă ar fi în propriul staul și de către vecinii vorbăreți care discută despre ce vor face duminică, probabil neștiind că se află la un film și nu în dormitor cu lumina stinsă, în fața televizorului. De fapt nu cred că îi interesează prea mult unde se află, pe cine au lângă ei sau dacă deranjează în vreun fel. Pur și simplu asta nu contează. Așa cum maimuțele stau prinse de gratiile cuștii și zbiară fără sens, tot așa stau și ei agățați de scaune, de pungile de floricele și de paharele din plastic, exprimându-se ca niște primate ce sunt. Simt că fierb și arunc priviri ucigătoare către vecinii din dreapta, care își expun în gura mare dezaprobarea față de ultima acțiune a personajului principal. Probabil că vederea periferică nu le funcționează, căci continuă să vocifereze. Îmi dreg glasul în mod semnificativ și în sfârșit par să mă observe, pentru că lasă tonul mai jos. Îndrept satisfăcut privirea către ecran și pentru câteva minute reușesc să mă concentrez la film.

Apoi grupul de fătuci din fața mea descifrează ceva super tare și încep să râdă ca niște toante vreo două minute în șir. Râsul lor are totuși ceva plăcut în el și în plus nu am boașe să fac iar pe durul prea curând, așa că le las în pace. Niște cocalari din stânga jos fac poante de cartier între ei. La dracu', cred că sunt eu prea sensibil, probabil că așa e normal să fie într-o sală de cinema, în particular, și în viață, în general. Nu știi, când eram mic nu mă deranjau chestiile astea, nici nu le observam. Oare nu se întâmplau, ori nu le vedeam sau auzeam eu? Dracu' știe, poate mă consum prea mult în loc să savurez filmul în orice condiții, focalizându-mă asupra ecranului și ignorând ce se întâmplă în jur.

În stânga mea un bărbat, cam pe la cincizeci de ani, își ține mâna în poală și pare că se masează ușor. Sau cel puțin așa cred, pentru că e prea întuneric ca să îmi dau seama cu siguranță ce face. Mă concentrez asupra lui, așteptând o scena mai luminoasă, la propriu, să se petreacă pe ecran. Nu mă holbez ca boul, normal, dar îl monitorizez atent cu coada ochiului. Mai arunc o privire în față, mai mă sucesc ușor spre el. Stă la trei scaune distanță de mine. Bărbatul privește spre ecran, nu pare să știe de existența mea. Mâna dreaptă i se plimbă imperceptibil prin buzunar. Cred că se mișcă, nu știu. Oare îmi pasă cu adevărat sau sunt doar curios, așa cum ești curios să vezi o maimuță masturbându-se în cușcă, alături de alte surate, dezinteresată de plăcerea propriu-zisă, doar din obișnuință? Brusc ecranul se inundă de lumina răsăritului de soare. Cei doi îndrăgostiți sunt așezați pe nisip, înlănțuiți în fața mării. Se cufundă într-un

sărut pasional, iar eu mă întorc spre vecinul meu și dau cu ochii de privirea lui. Se uită fix la mine, de parcă m-ar cunoaște de undeva, ca și cum aș fi acolo pentru el, pentru plăcerea lui. Gândul îmi încrețește pielea. Privirea lui stăruie asupra mea, înfiorându-mă, apoi își pleacă capul într-o parte, neslăbindu-mă din ochi și îmi zâmbește rece. Totul se petrece într-o clipă și îmi feresc privirea de a lui. Mă uit spre ecran. Numele actorilor se plimbă de jos în sus. Lumea se ridică în picioare. Bărbatul pleacă fără să mă privească.

Mai zăbovesc o clipă și mă ridic de pe scaun. Mă cam doare noada, semn că filmul nu a fost așa grozav pentru mine. Îmi trece prin cap să mă duc după bărbat, să văd care e treaba cu el. Fără să mă gândesc prea mult la asta, mă trezesc în fața cinematografului, după cordonul de la intrare, căutându-l din priviri. Nu mai e chiar așa multă lume în mall, așa că ar trebui să îmi fie ușor să îl depistez. Nu îmi apare în raza vizuală, așa că mă pun în mișcare, depășesc cupluri, femei, bărbați, trec pe lângă fete drăguțe, fără să îl văd pe bărbat. A dispărut. Ca și cum n-ar fi fost. Mă opresc dezorientat privind roată în jur. Nimeni nu mă bagă în seamă.

Și atunci o văd. Stă singură la o masă cu un pahar de cola în fața. Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Privește în gol și pare tristă. Simt nevoia să vorbesc cu ea acum, imediat. Dar habar nu am să fac asta. Nu am reușit să agăț vreodată într-un spațiu public, oricare ar fi fost el, club, restaurant, bar, tramvai. De fapt, nu prea am încercat. Și atunci când am făcut-o am fost refuzat. Nici nu aș fi putut să reproșez asta tipelor, judecând la rece situația și

eu m-aș fi refuzat. Odată m-am dus să vorbesc cu o fată într-un club de studenți, întunecos, aglomerat și gălăgios. Nu era cine știe ce, dar îmi plăcea cum era îmbrăcată. Amețit de la berea ieftină, mi-am luat inima în dinți și am invitat-o la dans. (De fapt, era chiar urâțică). Ei, și ea zice – *Mulțumesc, nu acum, poate la următorul dans*, iar eu mă pun pe o băncuță, cu capul vâjâind de la băutură, muzica tare și fumul gros de țigară din jur și aștept să se termine melodia. Urmatoarea nu e bună de dans sau mi-a mai pierit din curaj, așa că mai dau gata o bere până să se termine. După aia mă ridic la tipă și iar – *Vrei să dansăm?* S-a uitat la mine și mi-a șoptit – *Nu te supăra, te rog. Atât. Am dat din cap, zâmbind natâng, plin de înțelegere și m-am pus înapoi pe băncuță, uitat de lume, nebăgat în seamă. Și tot așa am și borât în clipa următoare. Crezi că s-a prins careva? Pe dracu'.*

Și acum o am în față pe ea. Dacă aș ști ce să îi spun, ar zâmbi, ar accepta să mă așez la masă cu ea, să bem ceva, să vorbim, să îmi umple clipa, să o fac să râdă, să realizeze ce tip grozav sunt de fapt și poate să ne mai vedem și altă dată, să mă duc acasă cu speranță, să fiu fericit în seara asta. Evident că teama mă paralizează, teama de încă un eșec, de ratare, teama aceea care te ține în loc, te face să îți dai o importanță prea mare, îți ia graiul, îți moleșește picioarele și încetinește mintea. Mă mulțumesc să o privesc, în timp ce mă prefac că aștept pe cineva, scrutând scara rulantă și uitându-mă la ceas din minut în minut. În timpul ăsta nu o pierd din ochi, dorindu-mi să nu se mai ridice de la masă, dorindu-mi ca acest moment să se păstreze nemișcat, nealterat de timp, să nu se

mai termine. Apoi ea privește în jur, fără să mă observe și se ridică de la masă, își pune geanta pe umăr și se îndreaptă spre scara rulantă. Mă grăbesc să o ajung din urmă și păstrez distanța până aproape de ieșire, sorbindu-i mișcările molatice, privind-o cum se unduiește spre ușile rotative și știu că odată ieșită se va urca într-un taxi și dusă va fi pentru mine. Îmi iau inima în dinți și mă apropii, mă rotesc după ea printre uși, sunt la doar doi, trei pași în spatele ei, gata să intru în vorbă cu ea, să îi spun ceva, orice. Deschid gura și ea se întoarce către mine și îmi zâmbeste. Se uită la buzele mele, îmi prinde privirea, mă învâluie în albastrul ochilor ei. Se apropie, își pune mâna pe brațul meu, înfiorându-mă, își lipește buzele fremătânde de urechea mea și îmi șoptește – *Vreau să vin cu tine...*

Vocea ei îmi mângâie simțurile, mă face să plutesc pentru o clipă și inima îmi tresaltă. Apoi aud, ca prin ceață – Ce PULA mea faci, băi bulangiule? La laba de pă ea, băga-mi-aș pula'n mă-ta de labagiu muist! Mă dau doi pași în spate și privesc către un țigan burtos și nașparliu care se zgâiește la mine. Are ochii mici, ca de mistreț, înecați în grăsime și plini de ură. Mă simt intimidat și bâigui – Scu... scuze, am... aaa... credeam căăă... am confundat-o pe dânsa, credeam că e o prietenă, că o cunosc, că eee... mă bâlbâi, transpir și el se uită în continuare urât la mine – Bă labă, vrei să te omor? Ce morții mă-tii ai TU, să pui mâna pe EA, bă fraiere? Cine PULA mea ești TU... băi căcatule?! Culmea e că nu mă simt ofensat în vreun fel, vorbele lui par legitime. E ca și cum e normal să mi se întâmple asta, să fiu pus la locul meu, să mai

primesc o doză de umilință. Nu spun nimic, mă mai retrag un pas, tremurând. Grăsanul pare mulțumit, o ia de braț pe tipă, care nu a spus nimic în tot timpul ăsta și o îndrumă spre un merțan alb, uriaș, mai mare decât garsoniera mea. Ea deschide portiera și se suie în mașină fără să mă privească, iar el mai urlă o dată la mine, cu zeflema superioară – *Marș acasă, băi papagalule!* și râde gros. Lumea privește cu interes scena. Papagalul își strânge aripile frânte și se face nevăzut pe o străduță.

*

Răsuflu greu, de parcă aș avea astm. Picioarele nu se mai opresc din tremurat și trebuie să mă așez pe bordura unei străzi pustii și întunecate. *Ce mama dracu'?!* Stau așa destul de mult, nu știu, poate zece minute, poate treizeci, poate chiar o oră, până reușesc să mă liniștesc. Încă mă mai doare capul, dar adrenalina nu mai îmi pompează prin vene și anxietatea îmi dă drumul din gheare într-un sfârșit.

Mă ridic în picioare, mă clatin, mintea îmi e încețoșată, parcă totul s-ar fi întâmplat demult și acum doar a năvălit amintirea peste mine, lovindu-mă ca un tsunami și doborându-mă ca pe o păpușă din cârpe. *Daaa! Bun cuvânt – cârpa – te caracterizează la fix,* îmi șoptește o voce și eu nu o contrazic.

Mă târăsc până acasă, deschid ușa blocului, mă scurg pe holul lung, ca de cămin studentesc. Un aer străin mă întâmpină când intru în garsoniera întunecată. Fără să aprind lumina, mă arunc în pat și plâng. Stau așa cu capul în mâini, ghemuit într-o

parte și lacrimile mi se preling tăcute pe obrajii supti. Din când în când îngân câte un *te rog!* chinuit, urmat de un *ajută-mă!*. Adorm așa, cu genunchii la gură.

O umbră se înalță tăcută lângă canapeaua în care zac și știu că e aici pentru mine. Senzația că voi fi ucis e atât de clară că mă trezesc cu un zbieret animalic. Inima mi se zbate nebunește în piept și îmi ia cel puțin jumătate de minut să îmi dau seama că am visat. Mă ridic în fund și încerc să mă liniștesc. Lângă pat am o sticlă de doi litri, plină pe jumătate cu apă de la robinet, pe care o dau gata în câteva secunde. Mă simt mai bine și mă întind comod pe canapeaua extensibilă. *Până la urmă nu e așa rău, mulți și-ar dori să fie în locul tău*, îmi șoptește vocea liniștitoare. Pe nesimțite adorm iar.

Atunci când mă trezesc a doua oară nu e din cauza vreunui vis, ci pentru că un fojgăit cât se poate de real se aude de sub pat. Se face liniște și pentru moment cred că am visat din nou. Apoi un scrijelit aproape imperceptibil răzbate în întuneric și îmi ciulesc urechile încercând să îmi dau seama ce se aude. Liniște din nou. Simțurile îmi sunt încordate la maxim. O sudoare rece mi se prelinge pe tâmplă, picătura de transpirație îmi arde ochiul, dar nu clipesc. Scrijelitul se aude iar și de data asta sunt sigur. Ceva suficient de mare ca să producă așa un zgomot se află sub mine. Mai stau câteva secunde cu urechile ciulite încercând să localizez exact sursa, dar nu reușesc. Apoi încetează. Bâjbâi cu mâna dreaptă după ochelari și mă rostogolesc încet spre marginea patului, într-o liniște mormântală, coborându-mi doar bus-tul mă uit sub canapea dintr-o parte, în timp ce mă

țin cu stânga de spătar, pregătit să mă trag înapoi cu viteza fulgerului în caz că sare ceva la mine. Și în semiîntineric am impresia că o coadă lungă și subțire se ridică cu încetinitorul de la podea spre armătura de lemn a canapelei. În clipa următoare nu mai văd nimic sub pat. Mă ridic înapoi și stau așa, în fund, vreo cinci minute. Niciun zgomot nu se mai aude și oboseala mă biruie.

Urletul de moarte al vagabondului mă face să tresar din nou, și mai buimac. O șleahță de maidanezi au încins un scandal pe cinste exact sub fereastra mea. Capul îmi pleznește de la tensiune și oboseală și câteva înjurături îmi scapă printre buze. În fața blocului în care stau se găsește un magazin alimentar deschis non stop și aici se aciuiase, aveam să aflu asta mai târziu, o gașcă impresionantă de câini ai străzii, atrași de mirosul mâncării și care, în timp, încurajați fiind de atitudinea tolerantă a personalului, ajunseră să fie stăpâni peste bucata de pământ din jurul alimentarei. Fereastra mea dă chiar spre stradă, spre spatele magazinului, cartierul general al animalelor, așa că am parte de un concert clasa întâi pe mai multe voci, care de care mai prietenoasă. Inutil să mai spun că e vară, o căldură sufocantă în cameră, nu am aer condiționat și nici nu pot închide fereastra veche, evident nu din termopan, care să amuțească hărmălaia. Și totuși, nu știu nici eu când sau cum, reușesc să adorm în mijlocul unei mări de gânduri negre și urlete prelungi.

SFÂRȘIT FRAGMENT CARTE

POSTFAȚĂ "UN SCRIITOR ÎNNĂSCUT"

În istoria literaturii există cazuri rare și, de aceea, spectaculoase când un autor de real talent a ieșit la iveală gata format. Deși nimic din trecutul lui profesional nu îl canalizează pe direcția literelor, autorul în cauză face dovada harului creator de la primele pagini pe care le scoate în lume. Majoritatea scriitorilor trec printr-un proces laborios și adesea îndelungat până să atingă rafinamentul dorit, imitând, experimentând, căutându-și vocea. Discutând în această paradigmă, Radu Găvan este una dintre acele rarități.

Demonul și ploaia, mica lui culegere de trei povestiri pe care mi-a trimis-o spre lectură cu un an în urmă, m-a uluit de-a dreptul. De unde până atunci numele autorului îmi era complet necunoscut, cum necunoscut era întregii lumi, am înțeles la o amănunțită căutare pe internet, am avut sentimentul, în fața acelor trei povestiri, că intru în dialog cu un scriitor pe care doar ignoranța mea îl lăsase în anonim. Într-adevăr, la momentul acela, Radu Găvan nu debutase la modul profesionist, în schimb se publicase singur, folosind platformele web specifice, nu doar cu tripticul trimis mie pentru o părere, ci și

– uluirea mea era deja la cote maxime! – cu un roman. Inutil să mai spun că în secunda de după descoperirea acestui fapt am cumpărat romanul, l-am mutat pe Kindle și l-am dat gata, fără pauze, într-o duminică.

Romanul se intitula *Exorcizat*.

Primul lucru pe care îl remarci atunci când îl citești pe Radu Găvan este că are toate cuvintele la el, că știe și că *nu se ferește* să le folosească. Dexteritate evident nativă, aceasta îl ajută să meargă cu orice idee drept la țintă, pe parcurs atingând toate jaloanele necesare pentru a face ținta să vibreze. Abilitatea lui extraordinară de a manevra trăiri puternice, punându-le în cea mai crudă lumină, pentru a scoate din ele armonii surprinzătoare, venite parcă din străfundul ființei noastre ancestrale, din acel bazin în care se decantează marile noastre frici, precum și cele mai sublime sentimente, această abilitate îl plasează fără tăgadă în rândul scriitorilor înnăscuți.

Proza lui Radu Găvan vine din școala nihilismului recent, ai cărei reprezentanți sunt Chuck Palahniuk și Bret Easton Ellis, alăturându-se altor câtorva autori români care și-au dat deja măsura talentului – Cristina Nemerovschi, înainte de toate, dar și Răzvan Coloja și Ștefan Bolea. Radu Găvan vine cu câteva atribute diferite, totuși, ceea ce ajută la conturarea mai bună a „falangei” nihiliste românești. După cum demonstrează foarte bine în romanul de față, Găvan este mai aproape de abordarea americană bazată pe plot, spre deosebire de, să zicem, abordarea eseistică în care excelează Cristina Nemerovschi. Asta înseamnă că autorul

Exorcizatului practică vehementa critică socială nu atât prin excursuri prilejuite de varii întâmplări, ci chiar prin întâmplările însele. La el, punerea în scenă, realizată cu talent, așa cum ziceam mai înainte, are suficientă forță pentru a îngloba critica specifică genului. Astfel, nu vom găsi la el nimic moralizator, revolta personajului nu are timp de analize adânci, ceea ce face ca povestea să curgă într-un ritm susținut, mai apropiat, așa cum arătam, de maeștrii genului de peste Ocean. Din această calitate derivă în mod firesc și caracterul puternic vizual al textului. Episoadele în mijlocul cărora evoluează protagonistul sunt adesea cinematografice, iar montajul este realizat din tăieturi scurte, de impact.

În același timp, este evidentă înclinația autorului spre macabru, înclinație vădită deja în textele sale mai recente, de întindere mai mică. Din această propensiune socotesc că vine, în *Exorcizat*, bună parte din efect. Subiectul șocant n-ar fi de ajuns să zdruncine cititorul dacă nu ar beneficia de o tratare în cheie violent-macabră. Aici, imaginația autorului se dezlănțuie cu adevărat – și este suficient să aduc în sprijinul afirmației scena în care protagonistul, agent imobiliar de profesie, este tras în cursă de un pretins client, lucrurile degenerând și ajungându-se, dimpotrivă, ca naratorul să îl bată cu bestialitate pe atacator. Modul de desfășurare și maniera de a descrie evenimentele – brutal de amănunțit – aduc în fața cititorului câteva pagini demne cu adevărat de un Ellis sau Palahniuk.

Toate acestea nu ar avea însă nicio noimă dacă nu am putea discuta, în același timp, despre un per-

sonaj-narator credibil. În fapt, acesta face toată cartea, în spinarea lui greu apăsată sunt puse toate nedreptățile lumii românești actuale. Convingerea cu care el ne vorbește nu poate decât să-l aducă aproape de cititor, iar faptul că avem în cazul lui nu vreun boem revoltat fiindcă așa „dă bine”, ci un adevărat exponent al tinerilor cărora șansa refuză cu sadism să le surâdă, victime ale unui sistem care prețuiește mai mult „cunoștințele” (înțelese la nivel relațional, iar nu intelectual!), vine, și el, ca un atu pentru originalitatea romanului în seria de scrieri nihiliste românești. Naratorul din *Exorcizat* nu e împăcat cu soarta lui, nu se dă bătut, parcursul său nu e o preumblare în abandon de sine, ci o năzuință de izbăvire – de unde și titlul poveștii sale.

Un talent extraordinar, o enormă surpriză, un scriitor care ne va da multe prilejuri de bucurie, Radu Găvan trebuie citit cu fiecare ocazie – astfel vom fi părtași la o evoluție pe care o prevăd a fi spectaculoasă.

MIRCEA PRICĂJAN

CUPRINS

1. Singur	6
2. Imobiliare	17
3. Vecinii	30
4. Frica	32
5. Lumini și umbre	36
6. Un țigan	47
7. Victor	52
8. O vânzare	54
9. Foame	56
10. O zi de naștere	60
11. Mici bucurii și vise editate	65
12. Internet și câini vagabonzi	70
13. O întâlnire	76
14. Weekend pe internet	90
15. O zi de luni	93
16. Ramona	96
17. Ioan	98
18. Gânduri	104
19. Intermezzo	106
20. Constanța	115
21. Amintiri	125
22. Clientul	129
23. În generală	136
24. Maria	138

25. Agenți imobiliari	144
26. În liceu	150
27. Ce vor femeile	155
28. Întâlniri online	160
29. Un cămătar	171
30. Momente	182
31. Un futai neașteptat	188
32. La o bere	190
33. Sila	195
34. Frenezie	200
35. Parcul	204
36. Threesome	211
37. Bătrânul	214
38. O labă tristă	216
39. Fonfănitul	220
40. Două pâini	238
41. Fighter	241
42. Au revoir	249
43. Un nou început	253
44. Simona	264
45. Aurel	273
46. Zile	277
47. Sufocare	281
48. Exorcizat	295

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN
Marcă a Herg Benet Publishers

Bun de tipar: noiembrie 2014. Apărut: 2014.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghelea 22,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

În mijlocul unui oraș sufocant, un tânăr agent imobiliar, singur și fără bani, se luptă cu disperare pentru supraviețuire.

Răsăriți deopotrivă din întunericul minții sale și din mizeria morală a societății corupte din jur, demonii din trecut se întâlnesc cu cei din prezent. Astfel, bătălia pentru păstrarea propriei umanități poate începe.

Viu și brutal, copleșitor din punct de vedere psihologic, *Exorcizat* este un rollercoaster ce străbate nemilos tenebrele minții umane.

“Un debut atât de tulburător, atât de apăsător și de intens, încât mă tem de următoarea sa ispravă literară”

FLAVIUS ARDELEAN

“Un talent extraordinar, o enormă surpriză”

MIRCEA PRICĂJAN

“Un regal al introspecției totale”

CRISTINA NEMEROVSCHI

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE 0 ARVEN

ISBN 978-606-8530-57-4

9 786068 530574 >